



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jana Dvořáka v právní věci žalobce: **J. F.**, zast. JUDr. Jaroslavem Bártou, advokátem, se sídlem Plzeň, náměstí T. G. Masaryka 25, proti žalovanému: **ředitel Policie České republiky, Správy Západočeského kraje**, se sídlem Plzeň, Nádražní 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 4. 2006, č. j. 58 Ca 84/2004 - 53,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 4. 2006, č. j. 58 Ca 84/2004 - 53, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 11. 2004, č. j. 1144/2004, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Policie České republiky, okresního ředitelství Tachov ze dne 20. 9. 2004, č. 340/2004, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona České národní rady č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Služební poměr žalobce byl podle § 108 odst. 3 téhož zákona ukončen dnem doručení rozhodnutí o propuštění. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že žalobce svým jednáním zvláště závažným způsobem porušil služební přísahu, neboť dne 11. 7. 2004 pod vlivem alkoholu řídil motorové vozidlo a havaroval.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že žalovaný porušil základní zásady řízení podle zákona o služebním poměru, neboť se v rozhodnutí důsledně nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání žalobce. Rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odporují § 124 zákona o služebním poměru, neboť nevycházejí ze skutečného stavu věci, provedené důkazy byly nepřesně interpretovány

a zkresleny a některé důkazy nebyly v rozporu s § 130 téhož zákona vůbec provedeny. Žalobce navrhl, aby krajský soud obě správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 19. 4. 2006, č. j. 58 Ca 84/2004 - 53, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že žalovaný v odůvodnění vysvětlil, z jakého důvodu nemusel správní orgán prvního stupně čekat na skončení přestupkového řízení, poukázal na konkrétní důkazy, z nichž dospěl k závěru, že řidičem havarovaného vozidla byl žalobce, a tak se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Krajský soud uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení nenavrhoval provedení žádného důkazu, až při soudním jednání dne 30. 5. 2005 namítl, že mělo být přistoupeno k sejmutí otisků prstů z volantů havarovaného vozidla. Takový důkaz by podle krajského soudu neměl žádnou vypovídací hodnotu, neboť žalobce dříve uvedl, že vozidlo používal také jeho bratr a kamarádi, kteří o to požádali, nelze prokázat, že by před nehodou byly odstraněny všechny otisky prstů, a tento důkaz by proto nemohl prokázat, kdo vozidlo řídil v době nehody. Z uvedeného krajský soud shledal, že správní orgány nepochybily, když tento důkaz neprovedly a považovaly skutečný stav věci za dostatečně zjištěný. Podle krajského soudu bylo dostatečně zjištěno a prokázáno rovněž požívání alkoholu žalobcem. Krajský soud dále uvedl, že žalovaný uzavřeným okruhem nepřímých důkazů vyvrátil tvrzení žalobce o tom, že v době dopravní nehody vozidlo neřídil. Žalovaný vycházel z výpovědí svědků R. a F. P., kteří se na místo nehody dostavili bezprostředně po jejím vzniku a ve správním řízení vypověděli, že na sedadlech vozidla se mimo sedadlo řidiče nacházely různé předměty, jež by bránily v sezení, svědci po nehodě prohlédli blízké okolí a neviděli nikoho kromě žalobce, ani jiné vozidlo. Krajský soud doplnil, že ve správním spisu se nachází další písemné doklady, které svědčí o tom, že havarované vozidlo v době nehody řídil žalobce, a to výpověď řidiče sanitky J. Č., přítomného při poskytování první pomoci žalobci, podle které žalobce řekl lékařům, že přijel ze zdola, a dále výpověď lékaře Zdravotnické záchranné služby Stříbro, podle které žalobce uvedl, že přijel ze zdola. Krajský soud poukázal na skutečnost, že si žalobce z kritického dne nic nepamatoval kromě toho, že vozidlo neřídil, a pokud v něm jel, tak pouze jako spolujezdec, ovšem nedokázal si vzpomenout, kdo vlastně vozidlo řídil. Krajský soud se nezabýval výsledkem přestupkového řízení, neboť výsledek tohoto řízení nebyl rozhodující pro posouzení, zda žalobce porušil služební přísahu zvláště závažným způsobem, a porušení přísahy nespočívalo v tom, že se dopustil přestupku. Krajský soud nezjistil nepřesný či zkreslený výklad důkazů žalovaným, ani porušení § 124 a § 130 zákona o služebním poměru a základních zásad řízení. S ohledem na výše uvedené krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítl, že krajský soud převzal hodnocení důkazů a závěry z rozhodnutí žalovaného, které nevycházelo ze skutečného stavu věci. Nebyl opatřen žádný přímý důkaz a hodnocení nepřímých důkazů bylo ve správních rozhodnutích i v napadeném rozsudku provedeno povrchně. Byla porušena zásada, že nepřímé důkazy musí tvořit uzavřený okruh jednoznačně svědčící pro jedinou verzi a vylučující verzi jinou. Žalovaný se podle stěžovatele nezabýval hodnocením důkazů, ani odvolacími námitkami. Z provedeného dokazování vyplývá, že bezprostřední svědek nehody neexistuje a uvádění svědci se na místo dostavili až po několika minutách. Fotodokumentace svědčí o tom, že na předních sedadlech nebyly žádné věci, oboje otevřené přední dveře nasvědčují, že ve vozidle mohly cestovat dvě osoby. Prohlídku okolí místa

nehody nikdo neprováděl, možností ukrýt se v čase desítek vteřin byla celá řada. Stěžovatel označil tyto rozpory za zásadní a uvedl, že vylučují, aby rozhodnutí vycházelo ze skutečného stavu věci. Stěžovatel podotkl, že byl příslušníkem Policie České republiky 13 let bez jakéhokoliv problému. Stěžovatel uzavřel, že žalovaný porušil zákon a krajský soud nesprávným hodnocením důkazní situace dospěl k nesprávnému závěru. Stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na svá dřívější vyjádření a doplnil, že příklady uvedené v kasační stížnosti považuje za zjevně zkreslené a účelové. Konstatoval, že tvrzení žalobce nemají oporu ve spisovém materiálu, a navrhl zamítnout kasační stížnost pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a shledal přitom vady, k nimž musel přihlédnout z úřední povinnosti. Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Podle § 52 odst. 2 s. ř. s. je soud vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal.

Smyslem citovaného ustanovení, které mimo jiné zakládá povinnost soudu vycházet ze správních rozhodnutí, jež nejsou předmětem přezkumu v dané věci, je zajistit soulad jednotlivých vzájemně souvisejících rozhodnutí, tzn. zabezpečit obsahovou shodu různých aktů veřejné správy, které se týkají podobné otázky. V právním státě totiž podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze připustit, aby existovala dvě správní rozhodnutí, která by z podobných skutkových zjištění činila diametrálně odlišné závěry. Pokud soud takové rozpory zjistí, musí se s nimi náležitě vypořádat a svůj postup musí patřičně zdůvodnit.

Krajský soud v Plzni však v posuzované věci takto nepostupoval a vzájemným rozporem dvou pravomocných správních rozhodnutí se nezabýval, ačkoliv na něj stěžovatel poukázal.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že stěžovatel byl ze služebního poměru propuštěn s odůvodněním, že svým jednáním zvláště závažným způsobem porušil služební přísahu, neboť dne 11. 7. 2004 pod vlivem alkoholu řídil motorové vozidlo a havaroval.

Stěžovatel v průběhu správního řízení i později v řízení před soudem konzistentně tvrdil, že vozidlo neřídil, a ve svém podání ze dne 30. 3. 2005 poukázal na to, že Městský úřad Stříbro řízení, ve kterém byla projednávána tato dopravní nehoda, podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zastavil.

Podle zmíněného § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže se v něm zjistí, že spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno.

V řízení o přestupku tedy správní orgán dospěl k závěru, že se nepodařilo prokázat, že stěžovatel skutečně motorové vozidlo řídil. Tuto skutečnost měl krajský soud zcela nepochybně zahrnout do svých úvah o tom, zda přezkoumávané rozhodnutí vychází ze skutečného stavu věci, tj. zda bylo vydáno v souladu s ustanovením § 124 odst. 1 zákona o služebním poměru. To však krajský soud neučinil a k existenci rozhodnutí o přestupku toliko konstatoval, že přestupkové řízení bylo skončeno po právní moci rozhodnutí žalovaného a porušení služební přísahy nespočívalo v tom, že se stěžovatel dopustil přestupku.

S citovaným názorem krajského soudu se Nejvyšší správní soud neztotožnil, neboť ustanovení § 52 odst. 2 s. ř. s. neobsahuje žádnou lhůtu, která by jakkoli vymezovala, z jakých rozhodnutí soud vychází a z jakých nikoliv. Není pochyb o tom, že soud může vycházet pouze z rozhodnutí, která v okamžiku rozhodování soudu existují a jsou v právní moci, nicméně další časová omezení ze zákona neplynou. V žádném případě proto soud nesmí odmítnout provést důkaz rozhodnutím, ze kterého je povinen vycházet, a toto odmítnutí odůvodnit jen tím, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno až po právní moci rozhodnutí soudem přezkoumávaného.

Neobstojí ani argument krajského soudu, že porušení služební přísahy stěžovatelem nespočívalo v tom, že se dopustil přestupku. Rozhodující je totiž skutečnost, že jak rozhodnutí podrobené soudnímu přezkumu, tak zmíněné rozhodnutí o přestupku se týkají téhož skutku, kterého se stěžovatel podle jednoho rozhodnutí dopustil, což se ovšem podle druhého rozhodnutí nepodařilo prokázat.

Nejvyšší správní soud současně podotýká, že povinnosti podle § 52 odst. 2 s. ř. s. vycházejí ze správních rozhodnutí, která se týkají projednávané věci, soud nezbavují ani Nejvyšším správním soudem dříve vyslovené právní názory (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2003, č. j. 5 A 56/2002 - 31, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 112/2004, www.nssoud.cz, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2003, č. j. 6 A 48/2001 - 76, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 201/2004, www.nssoud.cz), podle nichž může správní orgán o propuštění ze služebního poměru rozhodnout bez ohledu na současně probíhající trestní řízení (tím spíše i bez ohledu na řízení o přestupku).

Správní orgán sice nemusí vyčkat rozhodnutí o tom, zda bude jednání policisty shledáno přestupkem či trestným činem (to by mohlo vést k marnému uplynutí krátké zákonem stanovené lhůty pro propuštění ze služebního poměru), ale nepochybně musí zjistit skutečný stav věci a pouze na základě skutečného stavu věci může policistu propustit ze služebního poměru. V takovém případě není podstatné, zda bude později rozhodnuto, že jednání policisty současně nenaplnilo skutkovou podstatu trestného činu nebo přestupku. Je-li však v trestní věci či ve věci přestupku vydáno rozhodnutí, ze kterého plyne, že nelze prokázat, že se policista dopustil jednání, pro které byl propuštěn, musí soud svým rozhodnutím odstranit rozpor mezi přezkoumávaným rozhodnutím a rozhodnutím, kterým je vázán, případně z něhož vychází.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu je ustanovení § 52 odst. 2 s. ř. s. vzhledem ke svému smyslu, účelu a rozsahu speciálním ustanovením ve vztahu k § 75 odst. 1 s. ř. s. a představuje legitimní prolomení zásady, že soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Je-li soud vázán rozhodnutím soudů

o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu, nemůže k takovým rozhodnutím nepřihlížet a odvolávat se na to, že byla vydána po právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Totéž pak musí platit i o rozhodnutích, ze kterých soud podle § 52 odst. 2 s. ř. s. vychází.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že Krajský soud v Plzni porušil povinnost vycházet z rozhodnutí o jiných otázkách, než kterými je vázán, neboť se v napadeném rozsudku patřičně nevypořádal s rozhodnutím Městského úřadu Stříbro o přestupku, které se bezprostředně dotýkalo soudem přezkoumávaného rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru. Tímto postupem zatížil krajský soud řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 4. 2006, č. j. 58 Ca 84/2004 - 53, zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení, neboť napadený rozsudek je nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jedná se o natolik zásadní vadu, že k ní Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud nezabýval jednotlivými kasačními námitkami stěžovatele, neboť kasační soud může přezkoumat pouze přezkoumatelné soudní rozhodnutí.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na Krajském soudu v Plzni tedy nyní bude, aby při rozhodování o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného vycházel z rozhodnutí Městského úřadu Stříbro ve věci přestupku (§ 52 odst. 2 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu